מפרש לקמיה: פשע. ולח טביל: משם. מן העורה: שנשופרות.

ואוכלים בקדש לערב וסומכין על

חזקת בית דין של כהנים שחין עומדין

משם עד שיכלו כל מעות אותו שופר

כדי שלא יאכלו מחוסרי כפרה

בהדשים: י) מחוסרי כפרה. זב וזבה

ומלורעת ויולדת: ופרכינן ורב. דאמר

שמא פשע אלמא מדאורייתא מיחוא

חזי טמא שרך לשחוט עליו ומשום

דילמא פשע גזרו ביה רבנן: והאמר

רב. בכילד לולין ים ישראל מחלה

טהורין ומחלה טמאין מטמאים אחד

מהן בשרץ להכריע רוב ליבור

לטומאה ואי מדאורייתא חזי היאך

הוא מכריעם לטומאה דהיינו טמא

שרך דחזי למטבל: וממאי דהכי.

דילמא מדכתיב טמא לנפש ולא כתיב

טמא שרד שמע מינה טמא מת שאינו

ראוי לערב קאמר: סבר לה כרבי

ילחק דחמר. בספרים חותן חנשים

שבפסח מדבר שהיו טמאין לנפש

אדם טמאי מת מלוה היו שחל שביעי

כו׳: מאי לאו דלא טביל. וקשיא לרב:

הא הא משמע לו דאף על גב דמחוםר

הערב שמש דשימשה ממילה ערבה.

ולא הוי כמחוסר מעשה: הכי נמי

מסתברת. דאטבול קאי מדאלטריך

למיתנא סיפא דשוחטין על מחוסר

כפורים אי אמרת בשלמא רישא

לא אשמעי׳ [אלא] טבול יום אינטריך

למיתנא סיפא לאשמעי׳ דשוחטין על

מחוסר כפורים ס"ד אמינא האי

מחוסר מעשה חשיב ליה קא משמע

לן דשרי ובמסרו לב"ד של כהנים

כדחמרן: חלח חי חמרם כו' יש בידו

לחקן. לטבול אבל מחוסר כפרה

אין בידו למקן אלא ביד כהן: זבה

טבילתה ביום שביעי דכתיב

(ויקרא טו) וספרה לה שבעת ימים

ואחר תטהר אחר מעשה תטהר

כיון דסיימה לה ספירה תטהר

ובתחלת היום עבדה לה ספירה אבל

נדה דאורייתא שאינה סופרת נהיים

אלא שבעה עם ימי ראייתה אינה

טובלת עד לאחר שקיעת החמה של

שביעי והערב שמש בדידה לא הוי

עד למחר: בשביעי לה. משום דלח

חזיא לאורתא משום הערב שמש:

מהיה. יתירא דריש: ויולדת איתקש

לנדה. דכתיב (שם יב) כימי נדת דותה תטמא: בותבי' האונן. שמתו

מוטל לפניו כדאמרי׳ בשחיטת קדשים בפרק טבול יום (זכחים דף ק:) איזהו אונן כל זמן שלא נקבר:

והמפהח

לג א מיי׳ פ״ד מהלכות ביאת מקדש הלכה יב ופ"ו מהלכות ק"פ הלכה

סמג שם: ב שם הלכה ד:

קד ב שם הלכה ד: קה ג שם הלכה ב: קו ד שם הלכה ג: לז ה מיי' פ"א מהלכות מקואות הלכה ו ופרק ג מהלכות שביתת עשור הלכה ג ופ"ד מהל' איסורי ביאה הלכה ו סמג עשין רמג טוש"ע או"ח סימן מקנד סעיף ח וסימן תרי"ג סעיף יא וטוש"ע יו"ד סעיף סימו הל"ו סעיף ג וסימו שפא סעיף ה [רב אלפס שבועות פ"ב דף רלב וברא"ש הלכות מקואות

סימן לון: סימן לון: לח ג מיי' פ"ג מהלכות ק"פ הלכה ט:

→

גליון הש"ם גמ' ואין שוחמין וזורקין על ממא שרץ. עי' לקמן גנ ע"ב מוס' ד"ה חלו

רבינו חננאל ואין שוחטין וזורקין על טמא שרץ, חיישינן אף על פי שמקוה לפניו דילמא פשע ולא טבל. דייקינן מינה מדקאמר דילמא פשע, מכלל דמדאורייתא חזי ומשום דילמא פשע אמר רב אין שוחטין אמר רב אין שוחטין ווורקין על טמא שרץ. . אלמא אמר רב מטמאין אחד מהן בשרץ ועושין הפסח בטומאה. והא טמא שרץ מדאורייתא טהור מעליא הוא. אלא לרב טמא שרץ מדאורייתא נמי לא חזי. מאי מעמא נמר שלו להיות בערב הפסח, דאע"ג דבערב ראוי הוא, כיון דהשתא לא חזי נדחה מהאי קרא דכתיב ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא, ביום ההוא אינן יכולין לעשות הפסח . אבל למחר יכוליז לעשות נמי טמא שרץ. ואקשינן נכו סכוא סון: האקשנן עליה מדתנן זב שראה שתי ראיות שוחטין עליו בשביעי, הנה זב בשביעי שלו כטמא שרץ הוא וקתני שוחטין עליו, מאי לאו דלא טביל וקשיא לרב. ערב שמש. שמשא ממילא ערבא. דיקא נמי דקתני סיפא ראה שלש וכו׳. עולא אמר שוחטיז וזורקיז ער א אבור שווזטין ווודקין אף על טמא שרץ. הזבה שוחטין עליה בשמיני והוא שמסרה קרבנה לב״ד מהו דתימא דילמא פשעי כהנים ולא קרבי להו, . קמ״ל כדרב שמעיה דאמר כל מעות שבשופר. רבינא אמר ליה רב אדא בר אהבה אפי׳ למאן דאמר שוחטין וזורקין על טמא

מהוסר שבילה. ואף על גב דמחוסר כפרה נמי לריך טבילה ואין שוחטין ווורקין על טמא שרץ. ואע״פ שבידו לטבול היום וטעמא כדתנן בפ' חומר בקודש (חגיגה דף כה) האונן ומחוסר

כפורים לריכין טבילה לקודש אינו אלא מדרבנן כדמוכח התם ועוד שופר היה שם שכתוב עליו קינין יואשה שיש עליה לידה וכן כל דבההיא טבילה לא בעי הערב שמש≈ ולא שייך התם דילתא פשע: - מחוסרי כפרה מביאין מעות ונותנין לחוכו ודמי הקינין קלובין היו עד שיכלו כל המעות שבשופר.

הקשה ריב"א הא אי אפשר שלא יהא מעורב בכל קן וקן ממעות שתי נשים ואפי׳ למאן דאמר יש ברירה כי האי גוונא לא שייך למימר דאנן סהדי שנתערבו ואי הוה אמרינן שמכל מעות שבשופר קונה קינין יחד מאדם א' הוה אתי שפיר אבל לישנא דעד שיכלו ב לא משמע הכי ונראה לר"י דכל אחת היתה לוררת מעותיה ונותנת נשופר: מי לא עסקינן שחל שביעי שלו להיות בערב הפסח. ואס תחמר ואפילו טבל נמי לא ישחטו עליו מהאי טעמא וי"ל כי יהיה טמא כתיב והאי קלישא טומאתיה:

שחל שביעי שלו. אכל ששי שלו ליכא למימר מדכחיב ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא הא למחר היו יכולים לעשות ולשחוט הן עלמן בלא שליחות מדלא כתיב ולא יכלו לאכול אי נמי דייק מביום ההוא דמיותר ואי ששי הוא לישתוק מיניה ואם תאמר למה אמר להם לדחות לפסח שני יטבלו בו ביום וישחטו עליהם ויש לומר דשמא כן עשו ובשעה ששאלו לא טבלו עדיין ואמר להו משה אם לא תטבלו היום תדחו לפסח שני:

בשביני פשימא. אמתניתין דקתני זב שוחטים

עליו בשמיני ליכח למיפרך פשיטח דמצי למימר דקתני לה אגב רישא דוב שראה שתי ראיות ושומרת יום כנגד יום שוחטין עליה ולא חיישינן שמא תראה ותסתור: האובן. כגון שמת לו מת אחר חלות שכבר חל עליו חיוב פסח אבל קודם חלות חל עליו אנינות כדאמר במי שהיה

טמא (לקמן דף לח.):

ועולא שרץ שוחמין וזורקין על ממא שרץ ועולא *• לי אמר אף שוחמין וזורקין על ממא שרץ לרב מאי שנא מבול יום דחזי לאורתא ממא שרץ נמי חזי לאורתא מחוסר מבילה מבול יום נמי מחוסר הערב שמש ישמשא ממילא ערבא מחוםר כפורים נמי הא מחוםר כפרה שקינו בידו ממא שרץ נמי הרי מקוה לפניו דילמא פשע אי הכי מחוסר כפורים נמי דילמא פשע יכגון דמסרינהו לב"ד וכדרב שמעיה ידאמר חוקה אין ב"ד של כהנים עומדין משם עד שיכלו מעות שבשופרות ולרב מדאורייתא מיחזא חזי ורבנן הוא דגזרו ביה 🕪 אלמה אמר רב יומממאין אחד מהן בשרץ אלא לרב מדאורייתא גמי לא חזי דכתיב ואיש איש כי יהיה ממא לנפש סגמי לא עסקינן שחל שביעי שלו להיות בערב הפסח דהיינו מומאת שרץ ואמר רחמנא נידחי וכי תימא ממאי דהכי סבר לה כרבי יצחק יידאמר ממאי מת מצוה היו שחל שביעי שלהן להיות בערב הפסח שנאמר יולא יכלו לעשת הפסח ביום ההוא ביום ההוא הוא דאינן יכולין לעשות אבל למחר יכולין לעשות ואמר רחמנא נדחו תנן זב שראה שתי ראיות שוחמין עליו בשביעי מאי לאו דלא מביל ושמע מינה שוחמין וזורקין על ממא שרץ לא דמביל אי מביל מאי קמ"ל הא קמ"ל דאע"ג דמחוםר הערב השמש דשמשא ממילא ערבא הכי נמי מסתברא מדקתני סיפא ראה שלש ראיות שוחמין עליו בשמיני אי אמרת בשלמא זב שראה שתי ראיות שוחמין עליו בשביעי דטביל איצטריך סד"א ראה שתי ראיות בשביעי הוא דלא מחוסר מעשה אבל ראה שלש בשמיני דמחוםר מעשה מחוםר כפרה

לא קמ"ל דאע"ג דמחוסר כפרה שוחטין . וזורקין עילויה אלא אי אמרת ראה שתי ראיות בשביעי דלא מביל ראה שלש בשמיני למה לי השתא יש לומר ראה שתי ראיות בשביעי דלא מביל דממא מעליא הוא שחמיגן וזרקיגן עילויה ראה שלש בשמיני דמביל ליה בשביעי דקלישא מומאה לא כ"ש דשחמיגן וזרקיגן עילויה אלא לאו ש"מ ראה שתי ראיות בשביעי דשחטינן עילויה דטביל לא לעולם אימא לך דלא מביל ואיצמריך ס"ד אמינא בשביעי הוא דבידו לתקן אבל בשמיני דאין בידו להקריב קרבן אימא פשעי ביה כהנים קמ"ל כדרב שמעיה: והזבה שוחטין וכוי: תני תנא קמיה דרב אדא בר אהבה והזבה שוחטין עליה בשביעי שלה אמר ליה ובה בשביעי שלה מי חזיא אפילו למאן ראמר שוחטין וזורקין על ממא שרץ הנ"מ ממא שרץ דחזי לאורתא הא עד למחר דמתיא כפרה לא חזיא אימא בשמיני פשימא מהו דתימא כיון דמחםרא כפרה לא קמ"ל כדרב שמעיה רבינא אמר נדה תנא קמיה והנדה

שוחטין עליה בשביעי א"ל נדה בשביעי מי חזיא אפי' למאן דאמר שוחטין וזורקין על טמא שרץ דחזי לאורתא שמיני פשימא בשביעי הוא דשביעי הוא דמבלה עד שמיני דעבדה הערב שמש לא חזיא דאלא אימא בשמיני פשימא 🕬 השתא ומה זבה דמִיחסרא כפרה שוחמיָן וזורקין עליה בשמינִי גדה דלא מיחסרא כפּרָה צריכה למימר דשחשינן וזרקינן עלה גדה איצמריכא ליה הא קא משמע לן בשמיני אין בשביעי לא ״כדתניא ּכל חייבי שבילות מבילתן ביום גדה ויולדת מבילתן בלילה דתניא יכול תהא מובלת מבעוד יום תלמוד לומר ישבעת ימים תהיה בנדתה תהא בנדתה כל שבעה ויולדת איתקש לנדה: בותני יהאונן והמפקח

א) לעיל סט. פ: פא. לקמן לג. זבחים כב:, כ) [חיר סד:], ג) עירובין לב., ד) לעיל פ., ה) [לקמן ודן נו מוכה כה: נו שנת ת) שקלים פ"ו מ"ה, ע) גי' יעב"ץ שיאכלו, י) [ל"ל לפני משס], כ) לעיל פ.,

ל) ובהעלותר ט וז.

תורה אור השלם ו. דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לאמר איש איש כי יהיה טמא לנפש או בדרך יָבֶּיָּא יְבֶּבֶּט אוֹ לְדרתֵיכֵם רְחֹקָה לָכֵם אוֹ לְדרתֵיכֵם ועשה פסח ליי:

י רמדרר טיי טמאים לנפש אדם ולא יָבְלוּ לַעֲשֹׁת הַבֶּּטָח בִּיוֹם ההוא ויקרבו לפני משה ולפני אהרן ביום ההוא: רמדרר מ ו

דָם יִהְיָה זֹבָה בְּבְשָׂרָה יטמא עד הערב:

הגהות הב"ח

(מ) גבו' ורבנו הוא דגורו דיה נהיא אחר רד: (ב) שח לאורתא דשביעי:

מוסף רש"י

ואין שוחטין וזורקין על טמא שרץ. אין שוחטין חורקין את הפסח שוחטין וזורקין חת הפסח על יחיד טמא שרץ, וגדחה לפסח שני, ואף על גב דיכול לטבול ולאכול לערב, דאיכא מ"ד דס"ל **הכי** (זבחים כב: ועי' לעיל סט. בארוכה). שמשא ממילא ערבא. וכלא מחוסר ולא כלום דמי (נדיד סד:). מטמאין אחד מהן בשרץ. ונענדיה כולהו בטומאה (לעיל e.). טמאי מת מצוה היו. לאו מת מלוה דווקא קאמר, דאפילו מתיהן נמי מת מלוה קרי להו, דמלוה להתעסק בהן כגון האמורים בפרשת שהכהן מטמא כהנים . **כו** (סוכה כה:). ביום השביעי שלהם וטעמא מפרש בפ"ב דמגילה (כ.) מקרא דביום השביעי, מהלת שביעי ספירה ושבת יכולה לטבול ביום ז' (שם) נדה דכתיב (ויקרא טו) שבעת ימים תהא בנדתה, כל שבעה, ויולדת (שם יב) כימי נדת דותה תטמא

מוסף תוספות

רלילה יכול א אמיי לה: ד"ה טבול יום. ב. משמע שבזה אחר זה

שרץ משום דחזי לאורתא, אבל נדה דטבלה ליל שמיני עד דעריב עלה שמשא דיום שמיני לא חזיא. אימא גדה שוחטין עליה בשמיני שלה, והא קמ"ל דבשמיני אין בשביעי לא, כדתניא כל חייבי טבילות טבילתן ביום גדה ויולדת טבילתן בלילה. ותגיא מנין לגדה . שאינה טובלת ביום שביעי שלה שנאמר שבעת ימים תהיה בנדתה [תהא בנדתה] כל שבעה.